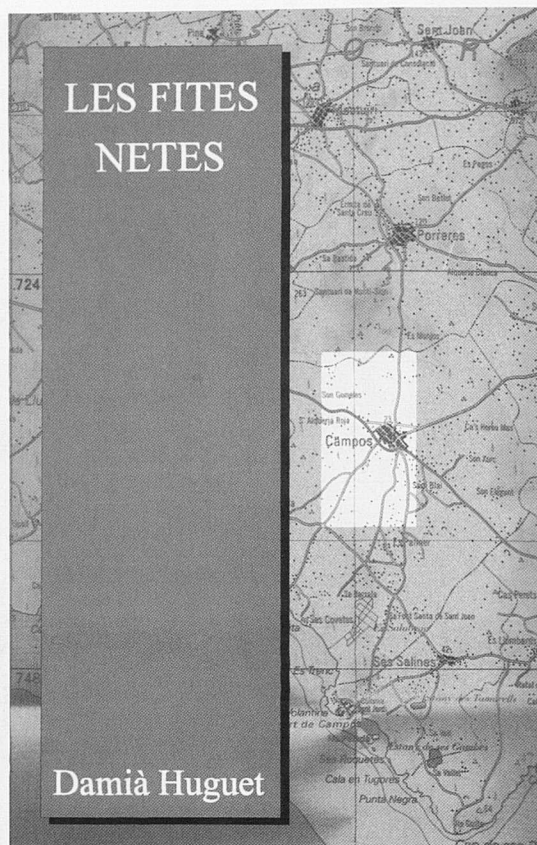

Miquel López Crespí

A Les fites netes de l'enyorat Damià Huguet hi ha alguns capítols dedicats al cinema. M'han interessat especialment els titulats "Cinema blau" (pàg. 66) i "Tornen les sessions de cinema?" (pàg. 168). "Cinema blau" expressa una nostàlgia tan fonda per aquells horabaixes de cinema de quan érem infants com pocs escriptors crec que podem aconseguir. L'amor que tenia Damià Huguet pel cinema es troba aquí a flor de pell i cada línia del capítol traspua aquest amor infinit envers les màgiques ombres de la pantalla. Damià Huguet recorda fins i tot el color de les parets d'aquells cines de Campos, quan encara es respirava l'obscuritat i tèrbola densitat de la trista postguerra mallorquina. Diu Damià Huguet: "Però la veritat és que això de la blavor del cinema em commou, i molt més encara la subtilitat del blavet de les parets antigues, aquest encant subjunt que té tant a veure amb la infància, amb el perfum del color de la innocència, el to suau -i celestial- de tot un món ple de mites, al·lucinant, i de-

corat amb les més estrambòtiques imatges d'una fascinació tota tacades d'elements encisadors que, evidentment, no tenen el cor en aquesta pantalla blanca. Pura ficció cinematogràfica oberta a tots els somnis que pam a pam han creat el seu món".

Aquesta màgia referent als cines de poble que tan a la perfecció ens descriu Damià Huguet a Les fites netes és ben idèntica a l'amor que traspua Téntol de Josep Cortès. En un bellíssim capítol titulat "El cine d'Allà Abaix" (pàg. 93) l'escriptor de Sant Llorenç des Cardassar diu, ple de nostàlgia per aquella època que ens marca tan profundament: "Un dels llocs que considerava més màgics

era la cabina de les màquines, hàbilment manejades per Toni Parrino, que a vegades em deixava estar-m'hi una estona per veure la sessió a través d'un dels finestrans. La complicada trajectòria de la pel·lícula, que serpentejava des d'un rodet fins a l'altre passant per innumbrables rodes dentades i per enginyosos prismes que recollien la llum vivíssima produïda pels carbons, em provocava una fascinació que no vaig trobar a cap altre indret".

En els records cinematogràfics de Damià Huguet surten també, no en mancaria d'altra!, fins i tot "els cacauets mal torrats, les castanyes amb corcs o les xufles estantisses" que compràvem a l'entrada del cine. L'escrit del poeta de Campos recorda els quadrets de cartó, amb imatges acolorides, que informaven els futurs espectadors de les properes estrenes. Damià servà per a la història i la nostàlgia el nom del Cine Albor, la "nebulositat maquiàvelica" del Cine Moderno, "l'encant del cruïx dels bancs" del Cine Recreativo, "l'esplèndida disponibilitat" del París Cinema... I el "trespol de ciment, les

cadires de fusta, les llotges on tant hi pecaren els adolescents, el No-Do, l'esclafit de les clovelles de cacauet, els xiulets quan la pel·lícula es rompia, la sala a les fosques, el fred de peus"...

Tenc quasi els mateixos records dels cines de sa Pobla: les cadires de vellut (les més senyorial!) de can Guixa, aquelles altres folrades de plàstic barat de can Pelut, les de fusta (una autèntica tortura!) del Salón Montaña o les de bova del Gardenia Club, que era situat a la sortida del poble, a la carretera de Muro. Record també les més modernes de totes, les de vellut verd d'aquell impressionant Cine Montecarlo inaugurat el novembre de mil nou-cents cinquanta-set. De tot això n'he parlat extensament en el llibre Temps i gent de sa Pobla que s'acaba de publicar a la col·lecció d'assaig "Uialfàs" que patrocina el Consell Insular de Mallorca i l'Ajuntament de sa Pobla.

Cal dir que en la meua infància vaig sentir parlar d'altres cines de sa Pobla (alguns simples locals habilitats a l'efecte), però la meua experiència "directa" tan sols es refereix a Can Guixa, Can Pelut, el Gardenia, el Salón Montaña i el Cine Montecarlo. Del cine de N'Espatleta de sa Travessa, Es Matadero (a l'actual caserna de la Guàrdia Civil), del cine de ca na Trempó (can Ravell) o del Salón Parroquial (sa Congregació) n'he sentit parlar però ja no eren del meu temps.

Els meus records de la infància poblera, no gaire diferents dels que narra Josep Cortès a Téntol o Damià Huguet en Les fites netes els podeu trobar en els capítols can Guixa i can Pelut (pàg. 145), "El teatre 'Principal', el Coliseum, el Gardenia i el Salón Montaña (pàg. 167), "Sa Pobla i les pel·lícules de la postguerra" (179), i La inauguració del cine Montecarlo (pàg. 227). Altres aspectes servats en la memòria i que fan referència a aquells anys de descobriments màgics, convenientment transformats en poesia, apareixen en el llibre Temps Moderns. Homenatge al cinema, que aquests dies ha de publicar la Universitat Autònoma de Barcelona i que obtingué el Premi de Poesia "Miquel Martí i Pol 2002". ■